

Скълъбъгъри
Плезънт
ЦАРСТВОТО НА ЗЛОТО

ТЪРСЕТЕ ОЩЕ ОТ ДЕРЕК ЛАНДИ:

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ДА ИГРАЕШ С ОГЪНЯ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: БЕЗЛИКИТЕ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: МРАЧНИ ДНИ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ТЛЕННИ ОБВИВКИ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ВЕСТИТЕЛЯТ НА СМЪРТТА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: КРАЯТ НА СВЕТА

ДЕРЕК ЛАНДИ

Скълъбгъри
Плезънт
ЦАРСТВОТО НА ЗЛОТО

СОФИЯ, 2013

Derek Landy
SKULDUGGERY PLEASANT KINGDOM OF THE WICKED
Copyright © Derek Landy 2012

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
ЦАРСТВОТО НА ЗЛОТО

Copyright 2013 Артлайн Студиос

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2013 Златка Паскалева

Редактор: Мартина Попова

Художник на корицата: © Галина Василева

Предпечат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21

тел. +359 2 411 00 02

www.skulduggerypleasant.bg

www.artline-comics.net

www.facebook.com/studioartline

artline@artline-comics.net

ISBN 978-954-2908-77-7

Посвещавам тази книга на отдел „Връзки с обществеността“ в издателство „Харпър Колинс Чилдрънс“.

Вие, агентите от връзки с обществеността, сте странни птици. Представявате нещо средно между мениджър, бодигард и личен прислужник и сте истински щастливи, едва когато установите тотален контрол върху живота на един автор. Бих ви смърлил за това, но все още не съм срещнал агент от връзки с обществеността, който да си държи устата затворена достатъчно дълго време, та да мога и аз да взема думата.

В ирландския клон: на легендата Мойра О'Райли и на най-забележителния бретон – Тони Пърдю.

В английския клон: на бившите и настоящи (не и на бъдещите, но, какво пък, бъдещи агенти, чувствайте се свободни да приемете това посещение като предназначено и лично за вас):

На Ема Брадшоу – за онзи път, когато се подиграх на парчетата в iPod-а ти. О, как само се смях/ме.

На Катрин Уорд – за момента на истинска близост, който преживяхме, докато гледахме „Принцесата булка“. Не го помниш ли? Как така не го помниш?!

На Тифани МакКол – телефонът ти звънеше с „Маршът на империята“ от „Междузвездни войни“. Как изобщо беше възможно да не си допаднем?

На Сам Уайт – лаская се да мисля, че съм част от причините да се омъжиш за ирландец. Пак заповядай.

На Мери Бърн – „Момичетата Гилмор“. Просто... „Момичетата Гилмор“.

На Джералдин Страуд – за английско-полския речник, който ми купи. Дори и с негова помощ не стигнах доникъде с онази касиерка, но ти поне *се опита*...

Тази книга е за всички вас, без които животът ми щеше да е далеч по-лесен. Научих от вас много и смея да твърдя, че и вие научихте много от мен. Най-вече никога да не ме оставяте без надзор на влаков перон. Аз задължително ще се кача на погрешния влак.

ПРОЛОГ

Беше прекрасен пролетен ден и те се бяха събрали на покрива.

– Направи го – каза Китана. Говореше тихо, но настоятелно, в гласа ѝ звънтеше кипящото дълбоко в нея вълнение. Правилните ѝ бели зъби леко прехапваха долната устна. Лицето ѝ пламтеше. Цялата гореше от нетърпение да научи нови начини да наранява хората.

Дорън се обърна с лице към комина и протегна ръка напред. Изсумтя тежко, лицето му почервения и мускулите на шията му изскочиха. Изглеждаше доста смешен до момента, в който дланта му не започна да свети. Изпод кожата му се лееше светлина и колкото повече момчето се концентрираше, толкова по-силна ставаше тя.

– О, страхотно – обади се Шон. – Ние сме хора-фенерчета. Треперете, смъртни.

– Тихо – каза Китана. – Остави го да се съсредоточи.

На Шон му беше неприятно Китана да го срязва така. Беше изписано на лицето му и Елси ясно го виждаше. Ядосан, сконфузен, наранен. Елси се съмняваше, че ако тя самата му заговореше с такъв тон, Шон изобщо щеше да забележи. Не, че тя *някога* би се държала с него по подобен начин. Тя не беше като Китана, която можеше един ден да се подиграва с момчето, но на следващия беше достатъчно само да му се усмихне и той отново беше неин.

Елси не беше жестока като Китана, но не беше и красива като нея, нито толкова руса, нито толкова слаба. Беше грозна и дебела, и всичките боядисани коси, черни дрехи и пиърсинги на света не бяха достатъчни, за да скрият това.

От ръката на Дорън излетя лъч светлина, съскащ и припукващ, и прогори дупка в комина.

Китана подскочи от радост, а на Шон направо ченето му увисна. Дорън отпусна ръка и се ухили.

– Тоя път беше по-лесно – рече. – Колкото по-често го правиш, толкова по-лесно става.

Китана хукна към него.

– Научи ме! Божичко, веднага ме научи!

Дорън се засмя, застана зад нея, протегна едната си ръка напред, водейки нейната, а другата си длан сложи на кръста ѝ. Заговори тихо в ухото ѝ и тя закима. Елси погледна Шон. На него явно вече не му беше интересно. В момента просто ревнуваше. Елси не можа да се справи със себе си – прони-за я разочарование. Дорън беше просто побойник, идиот, който следваше Китана по петите, точно както и всички останали седемнайсетгодишни момчета от училището им. Но Елси си мислеше, че Шон е различен. Пристъпи към него.

Лъч светлина излетя от ръката на Китана и коминът се пръсна на парчета. Момичето изписка от удоволствие и се хвърли на врата на Дорън.

– Яко – каза Елси на Шон. Той промърмори в отговор и Елси му се усмихна. – Да опитаме, а?

– Я се скрий – отвърна той и ѝ обърна гръб.

Сърцето на Елси отново се сви. Понякога ѝ се струваше, че единствената причина, поради която сърцето ѝ понякога се отпускате, беше, за да може да се свие отново. Тя последва Шон до останалите, слушайки разсеяно инструкциите на Дорън. Дорън изгуби търпение, започна да я обижда, а Китана се разсмя и така го насъска още повече. Шон беше твърде зает да проумее как става новият номер – едва ли изобщо забеляза, че другите двама отново се подиграват на Елси. Може би така беше по-добре. Нямаше ли да бъде по-лошо, ако беше забелязал, но не беше сторил нищо да я защити?

Най-сетне, след порой от псувни и обиди, Елси започна да чувства в ръката си силата, усети колко гореща става дланта ѝ. До нея ръката на Шон цялата трепереше.

– Усещате ли топлината? – попита Дорън. – Направете така, че да стане още по-горещо. Нека почти да ви заболи.

Четиримата застанаха в кръг и протегнаха ръце към небето. Китана вече беше успяла два пъти да изстреля лъча.

– Усещате ли? – повтори Дорън.

– Усещаме – нетърпеливо отвърна Шон. – И какво сега?

– Сега просто изтласкайте топлината навън – отговори Дорън. – Избутайте я право навън, енергията, де. Ето така.

Припукващ лъч светлина излетя от ръката му. Миг по-късно лъчът на Китана, малко по-тъмен на цвят, се присъедини към неговия в небето.

– Толкова е яко – прошепна тя.

Шон изскърца със зъби. Пот се стичаше по челото му. Но после светлината от ръката му избухна, по-ярка от тази на другите, лъчът му се стрелна към облаците и той се разсмя колебливо.

Елси усети очите на Китана върху себе си.

– Остана последна, Елси. Можеш.

Елси облиза устни.

– Опитвам се.

– Опитвай се по-сериозно – в гласа на Китана липсваше онази палава нотка, която тя използваше, когато говореше с момчета. Говореше ли с Елси, в гласа ѝ винаги се появяваше каменна твърдост. – Не може да си единствената от нас, която да не умее това. Една верига е толкова силна, колкото е силна най-слабата ѝ брънка, това чувала ли си го?

Елси го беше чувала, разбира се. Кой не беше чувал поговорката? Но Китана си беше такава: държеше се с нея като с идиотка. Елси не отвърна. Вместо това улови гнева си и го прибави към топлината в дланта си. Чувстваше се така, сякаш ръката ѝ щеше да експлодира всеки момент.

– Побързай – обади се Дорън, вече полагайки видими усилия. – Не мога да държа лъча вечно.

Елси усети топлината и я избута навън, напрегна всеки мускул в тялото си, изтика енергията нагоре, вън от себе си, вън от кожата си и лъчът избухна, оранжев лъч, който блесна в небето и се присъедини към останалите. Елси не можа да се сдържи и се засмя. Беше толкова красиво. Истински красиво!

Дорън първи спря своя лъч. Отпусна ръка с тежка въздишка. Китана го последва, после Шон и накрая и Елси. Чувстваше се уморена, сякаш беше изляла цялата си сила в този лъч, но усещаше и приятен гъдел във всяка фибра от тялото си. И Шон, и Дорън се усмихваха. Само Китана беше присвила очи, сякаш много-много не ѝ се беше искало Елси да се справи.

На улицата долу спря кола и от нея излезе мъж. Изглеждаше бесен.

– Слезте веднага от там! – кресна той.

– Позволено ни е да се качваме тук – отвърна Китана. – Имаме разрешение от собственика. Ако вие не сте собственикът, чупката или ще ви убием.

– Хайде да го използваме за мишена и да се поупражня-

ваме – прошепна Дорън.

Преди Елси да успее да се възпротиви, мъжът разпери ръце. Внезапно в лицата им духна силен вятър и мъжът се заиздига нагоре, сякаш летеше. Шон изруга и четиримата отскочиха назад, когато непознатият рязко се приземи пред тях.

– Имате ли представа колко рисковано е това, което правите? – развилня се мъжът. – Застанали сте на открито, за Бога! Тъпи ли сте, бе, деца?

– Вие... Вие сте като нас? – продума Китана.

– Видях идиотското ви светлинно шоу от километри. Какво се опитвахте да направите? *Умишлено* ли се мъчите да ви забележат?

– Мислехме, че няма други като нас – рече Китана.

Мъжът се втренчи в нея.

– Други? Какво? Как така?

– Ами други хора като нас, хора със суперсили.

– Моля? Какви ги дрънкаш? Слушайте сега, ама внимателно, ясно ли е? Вие не сте супергерои, вие сте магьосници, а магьосниците не използват силите си на места, където обикновените хора могат да ги видят. Трябва да бъдете много внимателни. Отсега нататък приоритет номер едно за вас трябва да бъде да запазите тайната.

– Много съжаляваме, господине – измяука Китана.

Мъжът въздъхна.

– Казвам се Патрик Зебек.

– Ама че тъпо име – обади се Дорън.

– Дорън! – сгълча го Китана.

– В момента нямаме време да навлизаме в подробности – продължи Зебек, – но трябва да си изберете по едно ново име, иначе останалите магьосници ще могат да установят контрол върху вас.

– Сериозно?

– Аз винаги съм сериозен. Никога не съм имал кой знае

какво чувство за хумор, а и никога не ме е бивало с децата.

– Ние не сме деца – отвърна Дорън и нахлузи качулката на суитшърта си. – На по седемнайсет години сме.

– Всеки под деветдесетгодишна възраст за мене е дете – рече Зебек. – Магъосниците живеят по-дълго от смъртните хора.

– Яко – обади се Шон.

– Значи Зебек не е истинското ви име? – обади се Китана.

– Да, това е името, което сам си избрах. Стори ми се точното име за мен, затова го приех и оттогава досега се казвам така.

– Значи, ако си променя името от Китана Келауей на, да речем, Китана Килауей*, никой няма да може да ме контролира, така ли?

– Да, точно така, ако това е името, което си избереш.

Дорън се ухили.

– Аз ще бъда Дорън Шут-в-гъза.

– Това пък е най-тъпото име, което някога съм чувала – изкикоти се Китана. – Ами ти, Шон?

– Не знам – рече Шон. – Може да съм Ледения Шон. Или Съдбовния Шон, да речем? Шон Царя – момчето се засмя. – Даам, ще бъда Шон Царя!

Тримата се засмяха. Китана не попита Елси какво би искала да е нейното име.

– Вижте – каза Зебек, – изберете си каквито щете имена, не ми пука. Нямам квалификацията да се занимавам с подобни проблеми. Не искам да се замесвам в нищо от делата на Убежището. Живея си живота и възнамерявам да продължа да го правя.

– Какво е Убежището?

– Това е магъосническото тайно правителство. Имаме си ченгета и войници и те обикновено или спасяват света, или

---

* Китана предлага да се прекръсти на *Killherway*, т.е. „убийцата“ (англ.) (Бел. пр.).

срещат смъртта си. Трябва да отидете при тях, те ще ви обяснят всичко, което трябва да знаете. Но ако питате мен, веднага, щом ви го обяснят, си бийте камшика. Не ставайте част от оная организация. Просто ще свършите в дървен сандък.

– Магически ченгета – проточи Китана. – Това не ми харесва. Те могат ли да правят това, което можем ние?

– В магията има различни дисциплини – отговори Зебек. – Аз съм елементал. Вие какво можете да правите?

– Още не знаем – отвърна Китана. – Продължаваме да откриваме, че имаме все нови и нови способности. Отначало просто бяхме много силни, а после почнахме да местим разни неща, без да ги докосваме. А днес можем да изстрелваме енергийни лъчи от ръцете си.

– Аз пръв разбрах как се прави това последното – гордо се обади Дорън.

Зебек се намръщи.

– Можете да правите всички тези неща?

– Сигурно можем и повече – рече Дорън. – Всеки ден изскача нещо ново.

– Не знам какви сте – отвърна Зебек. – Би трябвало да умеете само по едно от изброените, максимум по две. Но дори и в такъв случай, за да можете да го използвате, са ви нужни години упражнения.

– Може би ни е вродено – предположи с усмивка Китана. – Та, значи, магическите ченгета не могат тия работи, дето ги умеем ние?

– Не – отвърна Зебек. – Никой не ги умее всичките едновременно, поне доколкото ми е известно.

Китана прехапа устна.

– О, това е добре да се знае.

– Аз ще се обадя в Убежището – рече Зебек. – Те ще разберат какво става с вас. Хайде с мене.

Той се обърна и се качи на ръба на покрива. Шон понечи

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

да го последва, но Китана го докосна по ръката и го спря на място.

– Не смятам, че трябва да ходите там – обади се високо тя. Зебек се обърна.

– Слушай, хлапе, не знам какво трябва да се направи във вашия случай. Не съм ви от полза.

– Всъщност, вече достатъчно ни помогнахте. Благодарим ви много за всичко. Но не можем да ви позволим да съобщите на магическите ченгета за нас.

Дорън вдигна ръка и дланта му засвети. Зебек отстъпи назад с широко отворени очи, но преди да успее да продума, лъчът прогори дупка в крака му. Магьосникът падна с писък на покрива.

Китана пое дълбоко въздух, присви очи, Зебек се скова цял и рухна, от мъртъв по-мъртъв.

Шон зяпна Китана.

– Какво направи?

– Смачках мозъка му със силата на мисълта – отвърна момичето и се разсмя.

*Тигре, тигре, плам искрящ
във горите на нощта,
смъртен ли черта с десница
твоята страшна симетричност?*

„Тигърът“*, Уилям Блейк

---

* Превод: Теменуга Маринова (Бел. пр.).